

рейдерства. Це дасть змогу ефективно викривати рейдерські групи і суттєво ускладнить реалізацію окремих схем захоплення підприємств. На рівні підприємства, якщо власники помітили планування рейдерського замаху необхідно посилити внутрішній контроль серед учасників, акціонерів; привернути увагу громадськості і правоохоронних органів до рейдерської атаки, у тому числі і шляхом публікацій в авторитетних ЗМІ; в межах закону максимально обмежити усіх працюючих за трудовим договором і контрактом до документів і важливої інформації про контрагентів, стани рахунків, дати поставок тощо; якщо стало відомо, що мета рейдерської атаки – нерухомість, доцільно у будь-який спосіб обтяжити даний об'єкт власності [3, ст. 21].

Як бачимо, з боку держави зроблено надто мало дієвих кроків для протидії рейдерству в Україні, разом з цим відбиття рейдерської атаки здебільшого є малоефективним і затратним, що пояснює статистику успішності рейдерства. В Україні рейдерство дійсно є надзвичайно актуальною проблемою в сучасному суспільстві, яка набирає статусу загрози національної безпеки України. Через нестійкість, корумпованість державних органів, прогалин у законодавстві, несформованих інституцій прав власності такий феномен в Україні не лише виникає, а й набирає високих темпів зростання. І хоча в розвинених країнах рейдерство є ефективним інструментом впливу на неефективні підприємства, у нас це інструмент перерозподілу власності та особистих інтересів. Боротьба з рейдерством має носити комплексний характер. У питанні протидії рейдерству повинні об'єднатися влада, парламент, бізнес, громадськість. Лише таким чином можливо значно скоротити кількість рейдерських захоплень в Україні.

*Список використаних джерел:*

1. Варналій З., Мазур І. Рейдерство в Україні: передумови та шляхи подолання.// Стратегічні пріоритети. -2007.- № 2.- С.129-136.
2. Вільна енциклопедія Вікіпедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki/>
3. Грек Б. М. Поняття та історичні передумови розвитку рейдерства в Україні / Б. М. Грек, Т. Б. Грек//Адвокат – 2010.-№9.- С.29-34.

## **Квотування за угодою України та Євросоюзу про асоціацію в ЄС**

**Юсіфлі А.Т.о**, студент ННІППНАВС

*Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент *Нескороджена Л.Л.*

Угода про асоціацію між Україною та ЄС дає змогу перейти від партнерства і співробітництва до політичної асоціації та економічної інтеграції, яка однозначно дасть переваги в якості вітчизняних товарів та стане рушійною силою та поштовхом для виводу більш якісних українських товарів на ринки інших, крім Європейських, країн де однозначно зможуть конкурувати на більш вигідних цінових умовах, що й дасть довготривалу, всіма очікувану економічну стабільність.

Одною з найважливіших складових частин угоди про асоціацію з ЄС є Угода про зону вільної торгівлі між Україною та ЄС[1].

Після того як Україна і ЄС підписали угоду про асоціацію, протягом 10 років Україна поступово скасовуватиме ввізні мита на європейські

товари до домовленої ставки. У той же час ЄС зобов'язується знизити митні ставки або ж узагалі скасувати ввізні мита для українських товарів із першого дня дії Угоди, до чого й прагнула Україна з перших днів своєї незалежності бо саме це допоможе вийти конкурентоспроможним товарам України на більші простори Європейських ринків.

Основні переговори по квотах завершилися у 2011 році. В деяких галузях, зокрема у виробництві м'яса птиці, з того часу відбулося значне нарощування потужностей (в першу чергу завдяки дозволу на експорт до ЄС, отриманому в січні 2013 року), але загалом кількість товару, який Україна може ввозити до ЄС, не сплачуючи мито, визначалася, враховуючи тогочасні можливості: кількість виробленої продукції, кількість спожитої на внутрішньому ринку та загальний експорт[2].

Ставки ввізного мита ЄС варіюються залежно від того, наскільки насичений внутрішній ринок країн ЄС – чим вища пропозиція від внутрішніх виробників, тим митна ставка на імпорту вища, і навпаки – чим більший дефіцит товарів на ринку, тим нижчі ввізні ставки для третіх країн.

Одна з найбільших статей українського експорту – зернові. Україна входить у трійку світових лідерів за цим показником. Лише м'якої пшениці у 2010 Україна експортувала понад 6 млн. тонн, з них до ЄС – 1,3 млн. тонн. І щороку ці цифри зростають[1].

Виділена для України квота – менша, ніж обсяги експорту. Але яка б не була ця цифра, митна ставка на імпорту пшениці висока – від 97 до 186 євро/тонна, і, навіть маючи цю мільйонну квоту, Україна додатково зароблятиме до 186 млн. євро щороку. Крім того, ПВЗВТ дасть Україні переваги перед Росією, яка є нашим прямим конкурентом на європейському ринку зерна[1].

Базуючись на фактично застосовуваних ЄС у попередні роки ставках мита (applied rates) на українську продукцію, Україна зможе економити щонайменше 383 млн. євро на експорті с/г товарів та харчів до ЄС. У той же час, зростання виробничих потужностей, зумовлене лібералізацією торгівлі, яке має відбутися після підписання Угоди, дозволить заробляти значно більше, адже все більше видів товарів з часом отримуватимуть доступ на ринки країн-членів ЄС.

На усунення нетарифних бар'єрів у торгівлі з ЄС спрямована значна частина розділів Угоди. До того ж досвід інших країн, які вже створили зону вільної торгівлі із ЄС, доводить, що скасування нетарифних обмежень дає навіть більше для розвитку торгівлі, ніж скасування мит. Хоча це й важче виразити в грошовому еквіваленті.

Отже, з вище сказаного можна дійти до висновку що протягом 10 років після підписання Угоди Україна має максимально наблизити свої виробничі стандарти до ЄС, підняти якість товарів як в середині країни так й для імпортованих товарів, що зможе зайняти своє достойне місце на прилавках європейських ринків, замінити застарілі засоби виробництва на більш сучасні, покращувати умови праці для працівників й виробляти більше продуктів для експорту в результаті чого економічні показники будуть невпинно зростати.

*Список використаних джерел:*

1. Угода про асоціацію між Україною і ЄС. Експорт товарів сільського господарства. Інфографіка -<http://www.pravda.com.ua/articles/2013/10/22/7000456/?attempt=1>

2. Скасування мит, зборів та інших платежів-  
[http://www.ier.com.ua/ukraine\\_EU\\_project/materials/AA\\_title\\_4/national\\_treatment\\_duties\\_elimination/](http://www.ier.com.ua/ukraine_EU_project/materials/AA_title_4/national_treatment_duties_elimination/)

3. Квота у подарунок. Україна має шанс вдвічі збільшити експорт в ЄС-  
<http://www.eurointegration.com.ua/articles/2014/06/19/7023530/>

## **Правові основи благодійної діяльності суб'єктів господарювання**

**Горбань О.В.**, студент ННПП НАВС

*Науковий керівник:* старший викладач кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС *Пономарьова Т.С.*

Формування громадянського суспільства в Україні супроводжується підвищенням суспільної активності. Держава, намагаючись розв'язувати соціальні проблеми, нині постала перед необхідністю залучення до цього процесу недержавних організацій, зокрема благодійних.

Благодійну діяльність досліджували такі науковці, як О. Алексеева, Б. Бромлей, М. Колісник, Т. Літвінова, Д. Страховський, Ф. Ступак, Г. Ульгорн, В. Чепурнов та інші. Втім, ця тема настільки актуальна, що спонукає до подальшого її вивчення.

Учений-історик Ф. Ступак вважає, що благодійна діяльність є, з одного боку, формою суспільних відносин у межах громадянського суспільства, а з другого – соціокультурним феноменом свого часу.

Поняття «благодійність» увійшло в суспільну свідомість як гуманістичний поклик людини надавати допомогу нужденним незалежно від національної, расової, соціальної, релігійної належності [1, с. 176].

Отже, благодійність можна трактувати як некомерційну неприбуткову діяльність організацій та фізичних осіб, спрямовану на задоволення потреб соціального розвитку. У ширшому розумінні благодійність визначається як «інвестування соціальної сфери» [2, с. 89].

Історично склалися три види благодійності: особиста, громадська та державна. Першу здійснюють фізичні особи. Друга є формою організованої благодійності та формою громадської опіки, тобто благодійної діяльності окремих громад. Третя – благодійна діяльність держави.

Аналіз норм Закону «Про благодійну діяльність та благодійні організації» (далі – Закон) дає можливість дійти висновку, що благодійництву притаманні такі ознаки: безкорисливість, добровільність, усвідомленість та цільовий характер [4]. Згідно з цим законом, благодійництво – добровільна безкорислива пожертва фізичних та юридичних осіб у наданні набувачам матеріальної, фінансової, організаційної та іншої благодійної допомоги.

У статті 3 Закону «Про Товариство Червоного Хреста України» благодійна діяльність ототожнюється із благодійництвом і визначається як діяльність, пов'язана з наданням допомоги та підтримки тим, хто її потребує, ґрунтуючись на загальнолюдських принципах гуманності й взаємодопомоги, що здійснюється виключно безоплатно, тобто без мети одержання прибутку чи іншої винагороди (ст. 9) [3].

Згідно п. 2ст. 3 Закону сферами благодійної діяльності є: освіта; охорона здоров'я; екологія, охорона довкілля та захист тварин;